



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **L. M.**
bytem J. 1322, X H.
zastoupená advokátkou Mgr. Dominikou Kovaříkovou
sídlem Horní náměstí 365/7, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2017, č. j. MPSV-2017/239205-922,
ve věci narovnání nároku nevypacených příspěvků na péči

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně navrhovala přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil usnesení Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci (dále jen „úřad práce“) ze dne 14. 9. 2017, č. j. 18179/2017/HRN. Tímto usnesením úřad práce odložil podání žalobkyně ze dne 25. 8. 2017 týkající se narovnání nároků nevypacených příspěvků na péči po zemřelé V. M., a to podle § 43 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“).
2. **Žalobkyně v žalobě** namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů. Žalovaný opakovaně v rozhodnutí uvedl, že V. M. zanikl nárok na

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

výplatu příspěvku na péči, neboť opatrovnice L. M. (žalobkyně) jako příjemce příspěvku na péči V. M. nevyžívala poskytovaný příspěvek na péči způsobem stanoveným zákonem. Takové odůvodnění je nedostatečné. Nikde v rozhodnutí žalovaný nijak nekonkretizoval, jaké povinnosti neměly být splněny. Žalovaný však byl povinen porušení povinností konkretizovat, aby je žalobkyně mohla případně rozporovat a navrhnout provedení důkazu ke svému tvrzení.

3. Žalobkyně dále namítala nesprávné posouzení věci a vady předchozího řízení. Žalobkyně se podáním ze dne 25. 8. 2017 domáhala vyplacení náhrady příspěvků na péči po své zemřelé matce V. M. Podle žalovaného žádost žalobkyně nemohla mít právní účinky, neboť nešlo o podání, kterým by bylo možné zahájit správní řízení, protože o obnovení výplaty příspěvku na péči či i o „doplnění“ nevyplacených částek se nevede samostatné správní řízení. S takovým výkladem žalobkyně nesouhlasila a odkázala na § 14 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o sociálních službách“).
4. Podle názoru žalobkyně měl úřad práce vést správní řízení, protože výsledkem posouzení žádosti žalobkyně mělo být rozhodnutí – akt, kterým se zakládají, mění nebo ruší práva nebo povinnosti jmenovitě určené osoby. To náprava neprávem odepřené vyplacení příspěvku bezesporu je. Úřad práce rozhoduje o právu žadatele – výplatě neprávem odepřené příspěvku a toto právo buď přiznává, nebo nepřiznává, pokud dojde po provedeném dokazování k závěru, že příspěvek nebyl odepřen neprávem. Úřad práce ani žalovaný nezpochybnily, že žalobkyně se stala dědičkou po zemřelé V. M. Oba správní orgány však následně učinily nesprávný závěr, že V. M. neměla v období listopadu 2012 až června 2015 nárok na výplatu příspěvku na péči. Z textu odůvodnění rozhodnutí (strana 3) lze dovodit, že pokud by V. M. nárok na výplatu příspěvku na péči měla, respektive pokud by tento nárok správní orgány uznaly, byla by žalobkyně dědičkou této nevyplacené částky.
5. Podle žalobkyně paní V. M. nezanikl nárok na výplatu příspěvku na péči za uvedené období. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že by neplnila řádně povinnosti podle zákona o sociálních službách a že by proto zanikl nárok na výplatu příspěvku. Žalobkyně rovněž nesouhlasila s tím, že nelze prokázat a ověřit skutečnosti týkající se poskytování péče V. M. ve smyslu zákona o sociálních službách. Žalobkyně disponuje rozhodnutím Okresní správy sociálního zabezpečení Přerov, kterým byl žalobkyni přiznán vdovský důchod, ve kterém je uveden odkaz na skutečnost, že žalobkyně byla osobou pečující o V. M..
6. Žalobkyně dále odkazovala na podobné žádosti uplatněné V. M. dne 20. 8. 2015. Žalovaný k tomu uvedl, že V. M. jako osoba nemohla takový nárok uplatnit, neboť byla osobou nesvéprávnou. Žalobkyně odkázala na § 65 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podle kterého jednal-li opatrovanec samostatně, ač nemohl jednat bez opatrovníka, lze jeho právní jednání prohlásit za neplatné, jen působí-li mu újmu. Jednání, jímž se V. M. domáhala zpětné výplaty příspěvku na péči, na který měla nárok, není jednáním, které by jí působilo újmu a nemůže být proto prohlášeno za neplatné.
7. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobkyně podala dne 25. 8. 2017 u úřadu práce žádost o narovnání nároků nevyplacených příspěvků po zemřelé V. M. na základě usnesení Okresního soudu v Přerově, sp. zn. 22 D 748/2016. Úřad práce usnesením rozhodl o odložení věci, neboť podání žalobkyně nebylo žádostí, s níž jsou spojeny účinky zahájení

řízení. Při rozhodování o odvolání žalovaný neshledal pochybení v rozhodnutí ani vedeném správním řízení. Žalovaný se s názorem žalobkyně uvedeným v žalobě neztotožnil.

8. V návaznosti na § 14 odst. 2 zákona o sociálních službách se rozhoduje v případě, kdy příspěvek byl přiznán nebo je vyplácen ve vyšší částce, než v jaké náleží, nebo byl přiznán nebo se vyplácí neprávem. Mělo by tedy jít o neprávem odepřený nárok na dávku. V dané věci však nárok na dávku odepřen nebyl. Nárok na příspěvek na péči ve výši 12 000 Kč trval nejméně od roku 2009. Výplatu dávky úřad práce zastavil rozhodnutím ze dne 27. 11. 2012 ode dne 1. 11. 2012, a to z důvodu nesplnění povinností žalobkyní vyplývajících ze zákona o sociálních službách. Konkrétně jako příjemce příspěvku na péči jím žalobkyně neuhrazovala péči poskytovanou Domovem seniorů Hranice paní V. M.. Toto rozhodnutí, doručené žalobkyni, bylo předmětem odvolacího správního řízení, přezkumného řízení a soudního řízení správního. Rozhodnutí úřadu práce bylo potvrzeno jako zákonné a správné. Následně nemohla být výplata příspěvku na péči obnovena, neboť žalobkyně jako příjemce příspěvku písemně neoznámila na tiskopisu předepsaném žalovaným změny týkající se zajištění pomoci ve lhůtě osmi dnů ode dne, kdy tato změna nastala, jehož součástí by byl písemný souhlas osoby s poskytováním pomoci oprávněné osobě. Žalobkyně zároveň ani neumožnila provedení sociálního šetření v místě přirozeného sociálního prostředí oprávněné osoby. Takto neučinila navzdory opakovaným výzvám úřadu práce a projednávání na úřadu práce. V této souvislosti žalovaný upozornil na § 15 odst. 2 zákona o sociálních službách, podle kterého nárok na výplatu příspěvku nebo jeho části zaniká uplynutím jednoho roku ode dne, od kterého příspěvek nebo jeho část náleží. Nebylo tedy žádných práv, která by měla být založena, měněna či rušena.
9. Po zastavení výplaty rozhodnutím úřadu práce mohlo dojít k obnovení výplaty pouze po splnění a ověření všech podmínek, a to v návaznosti na § 21 odst. 4 větu třetí zákona o sociálních službách, podle které výplata příspěvku se obnoví od prvního dne kalendářního měsíce, ve kterém byla oznamovací povinnost uvedená v odst. 2 písm. a) až c) tohoto ustanovení dodatečně splněna. Toto nastalo v červenci 2015. Ani o obnovení výplaty nebylo vedeno správní řízení, výplata byla obnovena. Žalovaný zdůraznil, že je třeba rozlišit nárok na dávku a nárok na výplatu dávky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 5 Ads 33/2015-38, www.nssoud.cz).
10. Žalobkyně se mylí, pokud je názoru, že by se jí vyplatily splatné částky příspěvku nevyplacené do dne smrti oprávněné osoby z titulu dědictví. V návaznosti na § 16 odst. 3 zákona o sociálních službách nárok na příspěvek na péči není předmětem dědictví.
11. Žalovaný nezpochybnil skutečnosti uvedené v rozhodnutí o vdovském důchodu žalobkyně, avšak setrval na svém stanovisku ohledně nároku na výplatu příspěvku na péči za listopad 2012 až červen 2015. Žalobkyně byla nejméně od ledna roku 2012 (kdy uplatnila duplicitní žádost o příspěvek na péči) úřadem práce dostatečně opakovaně informována o podmínkách nároku na dávku a její výplatu.
12. Žalobkyně byla dostatečně a prokazatelně informována o porušování své povinnosti, když příspěvek použila pro své potřeby a nepředala ho Domovu seniorů Hranice, kde byla V. M. umístěna na základě smlouvy o poskytnutí sociální služby ze dne 1. 5. 2009. V souladu s § 73 odst. 4 písm. a) zákona o sociálních službách úhrada za péči v takovém zařízení se stanoví při poskytování pobytových služeb ve výši přiznaného příspěvku. Žalobkyně byla v době, kdy byla výplata dávky zastavena, opatrovnící V. M., zastupovala

ji v odvolacím řízení, podávala podnět k přezkumnému řízení a vystupovala jako žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného v dané věci před Krajským soudem v Ostravě – pobočkou v Olomouci. Tvrzení žalobkyně o tom, že nebyla dostatečně informována o důvodech pro zastavení výplaty příspěvku na péči a o důvodech pro její neobnovení tak žalovaný považoval za zavádějící.

13. K námitce žalobkyně, že V. M. mohla uplatnit žádost o doplacení příspěvku na péči, ačkoliv byla nesvéprávná a její jednání nemůže být prohlášeno za neplatné, žalovaný uvedl, že jednání V. M. nepovažoval za neplatné a vycházel ze skutečnosti, že ve věci žádosti o „doplacení“ příspěvku na péči úřad práce kontaktoval jejího opatrovníka. Tím v té době bylo město Hranice. S opatrovníkem v dané věci dále jednal. Tento opatrovník se k žádosti V. M. připojil, nemohl však odstranit překážky způsobující nevyplacení příspěvku na péči v době před červencem 2015, tedy zpětně předložit vyplněný tiskopis ministerstva „Oznámení o poskytovateli pomoci“ pro období od listopadu 2012 do června 2015 a zajistit provedení sociálního šetření v tomto období. O žádosti oprávněné osoby V. M. rozhodl úřad práce usnesením ze dne 12. 11. 2015 a doručil ho opatrovníku – městu Hranice.
14. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů žalovaný uvedl, že předmětem správního řízení, jehož výsledkem bylo žalobou napadené rozhodnutí, bylo řízení o žádosti „o narovnání nároků nevyplacených příspěvků po V. M. na základě usnesení Okresního soudu v Přerově sp. zn. 22 D 748/2016“. Předmětem tohoto řízení nebylo zastavení výplaty příspěvku na péči. Rozhodnutí úřadu práce o zastavení výplaty příspěvku na péči, rozhodnutí o zamítnutí odvolání a potvrzení tohoto rozhodnutí, vyrozumění předsedy rozkladové komise zřízené ministrem práce a sociálních věcí o tom, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly vyvolat pochybnosti o souladu rozhodnutí s právními předpisy a rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 24. 3. 2014, č. j. 73 Ad 15/2013-74, má žalobkyně k dispozici. Žalobkyně byla tedy dostatečně informována o důvodech, které vedly k zastavení výplaty příspěvku na péči V. M. ode dne 1. 11. 2012. Žalovaný tuto skutečnost použil pro ilustraci, neboť důvod pro zastavení výplaty vzal v dané věci jako fakt. Důvody odložení věci a úvahami týkajícími se této problematiky se pak žalovaný podrobně zabýval na straně 3 žalobou napadeného rozhodnutí.
15. Podnět žalobkyně týkající se rozhodnutí úřadu práce ze dne 27. 11. 2012, kterým byla žalobkyni zastavena výplata příspěvku na péči pro zesnulou paní V. M., šetřil Veřejný ochránce práv pod sp. zn. 5270/2017/VOP/TS. Po skončení šetření Veřejný ochránce práv žalované dopisem ze dne 12. 2. 2018 sdělil, že nezjistil porušení právních předpisů ani jiná pochybení. Toto sdělení žalovaný soud doložil.
16. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
17. **Ze správního spisu** soud zjistil, že dne 20. 8. 2015 žalobkyně požádala zpětně o vyplacení nevyplacených příspěvků na péči a současně požádala o případné prominutí lhůty, a to za V. M. s tím, že vedlejší účastníci řízení jsou žalobkyně a její syn A. F..
18. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 24. 8. 2015 se dostavila na úřad práce L. K., opatrovnice V. M., a s obsahem podání souhlasila.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

19. Úřad práce sdělil dne 2. 9. 2015 městu Hranice, že výplata příspěvku na péči byla zastavena ode dne 1. 11. 2012 z důvodu nedoložení písemného vyúčtování příspěvku. V období ode dne 28. 3. 2011 do 30. 4. 2015 byla opatrovníkem V. M. její dcera (žalobkyně), která dne 31. 10. 2013 oznámila zúžení osob, které poskytují pomoc. Tyto informace nebyly dostačující, aby splňovaly náležitosti oznámení podle § 21 odst. 2 písm. c) zákona o sociálních službách, a proto byla žalobkyně vyzvána, aby doložila na předtisku předepsaném žalovaným, jak je paní V. M. ode dne 1. 11. 2013 poskytována pomoc (jakými subjekty), ale žalobkyně požadované údaje nedoložila. Ani na základě výzvy ze dne 13. 3. 2014 žalobkyně potřebné údaje nedoplnila, přestože byla poučena o možných následcích, kterým je zastavení výplaty dávky. Nebyly proto splněny zákonné podmínky pro výplatu dávky, protože úřadu nebylo známo, kdo péči poskytuje, takže úřad práce nemohl příspěvek na péči vyplácet. Oznamovací povinnost byla splněna až dne 22. 7. 2015, kdy opatrovník paní V. M. – město Hranice – doložil oznámení o poskytovateli pomoci, tak jak to vyžaduje zákon o sociálních službách. Výplata příspěvku na péči mohla být proto obnovena ode dne 1. 7. 2015. Je tak zřejmé, že nevyplácení příspěvku na péči bylo způsobeno neplněním zákonných povinností ze strany oprávněné osoby zastupované opatrovníkem. Proto nelze vyhovět žádosti o doplacení příspěvku na péči zpětně. Navíc nárok na výplatu příspěvku na péči za období ode dne 1. 11. 2012 do 30. 6. 2014 již zanikl podle § 15 odst. 2 zákona o sociálních službách. Nelze vyhovět ani žádosti o prominutí lhůty, která je bezpředmětná, jelikož požadovaný úkon již byl učiněn. Není vedeno žádné řízení o příspěvku na péči, a proto nelze žalobkyni a A. F. považovat za účastníky řízení, a to ani vedlejší.
20. Úřad práce sdělil žalobkyni a panu A. F. dne 2. 9. 2015, že se jejich žádostí zabýval a odpověď byla zaslána městu Hranice jako opatrovníkovi paní V. M.. Protože nebylo vedeno žádné řízení o příspěvku na péči, nejsou jmenovaní účastníky řízení, a to ani vedlejšími.
21. Podáním ze dne 12. 10. 2015 žalobkyně sdělila úřadu práce, že označuje jako další známé účastníky řízení osoby, které o V. M. pečovaly, tj. žalobkyně a její syn A. F., který byl jmenován opatrovníkem V. M. dne 15. 9. 2015. Žalobkyně uvedla, že ve věci neuplynula, ani nezačala běžet jednoroční lhůta, protože řízení o zastavení výplaty příspěvku bylo ukončeno v dubnu 2014 a souběžně s tímto řízením bylo a je stále vedeno řízení o žádosti o příspěvek podané v lednu 2012 a dále bylo a je vedeno řízení o žalobě o neplatnosti smlouvy s Domovem seniorů Hranice od července 2012. Tyto skutečnosti může na výzvu úřadu žalobkyně doložit. Žalobkyně upřesnila, že žádost podala z důvodu, že příspěvek začal být opět vyplácen, ale bez dorovnání. Překážkou pro dřívější podání této žádosti bylo stále probíhající a neukončené řízení označené shora a nenávaznost jednotlivých úkonů od zproštění a nového jmenování opatrovníka (zproštění dne 17. 10. 2013 a nové ustanovení dne 15. 9. 2015). Překážkou tedy byly závažné důvody, které nastaly bez zavinění podatele.
22. Podle protokolu o jednání úřadu práce s opatrovníkem V. M. (město Hranice – zaměstnankyně L. K.) opatrovník s podáním souhlasil a uvedl, že nadále vykonává funkci veřejného opatrovníka a opatrovníkem V. M. není A. F.. Úřad práce opatrovníka vyzval, aby k uvedenému podání podal do osmi dnů vysvětlení, za které období žádala paní V. M. o doplacení příspěvku na péči a o jaký zmeškaný úkon se jedná. Úřad práce opatrovníku sdělil, že duplicitní žádost o příspěvek na péči byla podána dne 3. 1. 2012 a řízení o ní bylo ukončeno rozhodnutím žalovaného tak, že odvolání paní V. M. proti rozhodnutí o nepřiznání příspěvku na péči žalovaný zamítl. Žalobkyně vykonávala funkci opatrovníka

do dne 23. 6. 2014, jak vyplývá ze sdělení Okresního soudu v Přerově, které úřad práce obdržel dne 12. 10. 2015.

23. Dne 29. 10. 2015 podali V. M., žalobkyně a A. F. stížnost proti postupu úřadu práce a jeho nečinnosti.
24. **Úřad práce usnesením ze dne 12. 11. 2015 odložil věc**, kterou se rozumí podání ze dne 20. 8. 2015 a 12. 10. 2015, učiněné paní V. M., zastoupenou opatrovníkem L. K., zaměstnankyní města Hranice. Protože označené podání není žádostí, s níž jsou spojeny účinky zahájení řízení, reagoval na toto podání dne 2. 9. 2015 úřad práce vysvětlujícím sdělením. Do protokolu ze dne 3. 11. 2015 se opatrovník V. M. vyjádřil, že není schopen podání doplnit s tím, že vyhodnocení nároku ponechal na rozhodnutí úřadu práce. Úřad práce nevedl žádné správní řízení, a proto žalobkyně a A. F. nemohou být účastníky řízení. K žádosti o prominutí případného zmeškání úkonu nikdo nedoplnil, o jaký úkon se jedná, proto se jím úřad práce nezabýval. Ke dni vydání tohoto usnesení podle zjištění úřadu práce stále vykonávalo funkci opatrovníka V. M. město Hranice. Úřad práce vysvětlil, že lhůta podle § 15 odst. 2 zákona o sociálních službách je lhůtou propadnou. Úřad práce dospěl k závěru, že podání ze dne 20. 8. 2015 a ze dne 12. 10. 2015 nejsou žádostmi, které mohou vyvolat účinky zahájení řízení a navíc ani nebyla doplněna tak, aby s nimi mohl takto nakládat. Uvedená podání nelze vyhodnotit ani jako podnět k zahájení řízení z moci úřední. Podle § 43 správního řádu správní orgán toto podání odkládá jako úkony, které zjevně nejsou žádostí. Toto usnesení ze dne 12. 11. 2015 úřad práce doručil městu Hranice dne 12. 11. 2015.
25. **Žalobkyně žádostí ze dne 24. 8. 2017**, doručenou úřadu práce dne 25. 8. 2017, úřadu práce sdělila, že dne 20. 8. 2015 podala V. M. žádost o vyplacení nevyplacených příspěvků na péči a dne 12. 10. 2015 podala totožnou žádost. Nevyplacené příspěvky úřad práce paní V. M. nevyplatil, přestože na příspěvek na péči měla nárok a jedná se minimálně o částku 12 000 Kč měsíčně, a to v počtu měsíců od listopadu 2012 do června 2015. Paní V. M. zemřela dne X. Jako dědička po zemřelé V. M., která nabyla z pozůstalosti i práva, která měla zůstavitelka ve vztahu ke všem správním orgánům, na něž se obrátila za svého života, se žalobkyně obrátila na úřad práce se žádostí o narovnání nároků nevyplacených příspěvků po zemřelé V. M. na základě usnesení Okresního soudu v Přerově sp. zn. 22 D 748/2016.
26. **Úřad práce usnesením ze dne 14. 9. 2017 odložil podání žalobkyně ze dne 25. 8. 2017.** Podle § 16 odst. 3 zákona o sociálních službách nárok na příspěvek není předmětem dědictví. Nárok na výplatu příspěvku na péči od listopadu 2012 do června 2015 nevznikl. Výplata příspěvku na péči byla zastavena ode dne 1. 11. 2012 rozhodnutím úřadu práce z důvodu neplnění povinností opatrovnice (žalobkyně) podle § 21 odst. 2 písm. a), b), c) a d) zákona o sociálních službách. Opatrovnice neoznámila do osmi dnů úřadu práce skutečnosti rozhodné pro nárok na příspěvek, jeho výši nebo výplatu, nedoložila úhradu příspěvku v celé výši přiznaného příspěvku poskytovateli sociálních služeb, neoznámila změny ve využití příspěvku k zajištění pomoci a způsob, jakým měla být zajišťována péče o paní V. M.. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl. Oznamovací povinnost byla splněna až dne 22. 7. 2015, kdy opatrovník paní V. M. (město Hranice) oznámil, že paní V. M. poskytuje péči žalobkyně a pan A. F.. Výplata příspěvku na péči byla proto od července 2015 obnovena. Ve stejné věci byla již učiněna podání dne 20. 8. 2015 a 12. 10. 2015, která úřad práce podle § 43 správního řádu odložil jako úkony, které zjevně nebyly žádostmi. Usnesení ze dne 12. 11. 2015 o odložení věci bylo adresováno opatrovníku paní

V. M., městu Hranice. Úřad práce vyhodnotil, že ani podání ze dne 25. 8. 2017 není žádostí, s níž jsou spojeny účinky zahájení řízení a situace, za které rozhodoval v roce 2015, se nezměnila, takže není možné k nově podané žádosti přistupovat jinak, než ji podle § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu odložit. Ani žadatelka neuvedla žádné důvody, které by prokazovaly změnu uvedeného stavu a kterými by se měl úřad práce opětovně zabývat.

27. **Žalobkyně v odvolání** ze dne 14. 10. 2017 namítla, že je dědičkou V. M., na příspěvek na péči od listopadu 2012 do června 2015 měla nárok a kombinace péče o osobu závislou na pomoci jiné osoby blízkými osobami a poskytovateli sociálních služeb je možná a není zakázaná. V. M. neměla ode dne 1. 11. 2012 ani dříve žádné povinnosti založené právním titulem k domovu seniorů po stránce poskytování péče, a proto je neměl ani opatrovník. Poskytovatele péče si určuje sama oprávněná osoba. Pokud úřad práce disponuje jinými podklady, jedná se o podvrhy. Zastavení výplaty příspěvku je třeba odlišovat od nároku na příspěvek. K zastavení výplaty příspěvku bylo vedeno odvolací a soudní řízení, které bylo ukončeno až dnem 16. 2. 2015. V zákonné lhůtě byla podána žádost o vyplacení nevyplacených příspěvků dne 20. 8. 2015 a 12. 10. 2015 a „tato práva k žádostem byla nadále nabytá dne 6. 3. 2017“. Po dobu správního řízení a přezkumného soudního řízení (sp. zn. 72 Ad 25/2014 u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci) lhůty neběží, jakož i neběží lhůty po dobu probíhajícího dědického řízení. Lhůta neskončí dříve než za šest měsíců. Uvedeným nedošlo ke zmeškání či propadnutí lhůty nároku. Postup úřadu práce vůči rodině žalobkyně je diskriminační. Úřad práce věděl a vědět musel, kdo poskytuje péči V. M., a to z podání ze dne 23. 4. 2012 týkající se žádosti podané dne 3. 1. 2012, z podání ze dne 30. 10. 2013 (o zúžení počtu pečujících osob s tím, že podrobnější údaje k těmto osobám jsou stále totožné dle vyplněného tiskopisu ze dne 20. 4. 2012). Pokud tyto listiny nelze dohledat, byly záměrně zlikvidovány či jinam převedeny, aby došlo ke krytí důkazů. Proto žalobkyně požádala, aby byla vyzvána k jejich předložení jako důkazu, má je k dispozici. Nesprávné je vyhodnocení, že podání ze dnů 20. 8. 2015 a 12. 10. 2015 nejsou žádostmi. Nebylo ani rozhodnuto, že by žalobkyně a A. F. nebyli účastníci řízení. Žalobkyně byla osobou pečující o V. M.. K této věci pro část období, které je potřebné pro nárok na důchod, vydala okresní správa sociálního zabezpečení dne 4. 5. 2017 rozhodnutí o době rozsahu péče pro vyplacení vdovského důchodu žalobkyni. Toto rozhodnutí prokazuje část doby prováděné péče, což je další důkaz o poskytované péči V. M. žalobkyni.
28. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** odkázal na § 76 odst. 1 správního řádu, podle kterého rozhoduje správní orgán v případech stanovených zákonem usnesením. Usnesení je tedy zvláštním typem rozhodnutí. Jeho vydání úřadem práce v dané věci žalovaný aproboval. Vydání usnesení bylo v souladu s § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu, podle kterého mimo jiné řízení o žádosti není zahájeno a správní orgán věc usnesením odloží v případě, že vůči němu byl učiněn úkon, který zjevně není žádostí. Usnesení o odložení věci se oznamuje podateli.
29. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně se svou žádostí domáhala dorovnání nároku na výplatu příspěvku na péči oprávněné osoby V. M. s odkazem na podobné žádosti uplatněné dne 20. 8. 2015 a 12. 10. 2015 paní V. M.. Žalovaný uvedl, že V. M. jako osoba nemohla takový nárok uplatnit, neboť byla osobou nesvéprávnou. Proto měla soudem ustanoveného opatrovníka, kterým byl v období dopadajícím na dobu uplatnění žádosti veřejný opatrovník – město Hranice. O uplatněných žádostech byl úřad práce oprávněný jednat pouze s opatrovníkem oprávněné osoby.

30. Další významnou skutečností v dané věci je fakt, že nárok na dávku a její výplatu vzniká pouze při splnění zákonem daných podmínek. V dané věci bylo pravomocně rozhodnuto (a rozsudkem soudu potvrzeno), že nárok na výplatu příspěvku na péči V. M. zanikl ke dni 1. 11. 2012 a opětovně vznikl od července 2015. V uvedeném období V. M. měla sice nárok na příspěvek na péči, neměla však nárok na jeho výplatu. Důvodem pro zánik nároku v tomto období bylo konání žalobkyně jako opatrovnice v dané době, kdy jako příjemce příspěvku na péči V. M. nevyužívala poskytovaný příspěvek na péči způsobem stanoveným zákonem o sociálních službách a dále písemně neohlásila příslušné krajské pobočce úřadu práce změny týkající se zajištění pomoci, a to ve lhůtě do osmi dnů ode dne, kdy tato změna nastala, přičemž tuto povinnost plní příjemce příspěvku na tiskopisu předepsaném ministerstvem, jehož součástí je písemný souhlas osoby blízké, anebo jiné fyzické osoby nebo právnické osoby s poskytováním pomoci oprávněné osobě. Písemné oznámení o zajištění pomoci bylo předloženo až dne 22. 7. 2015 a následně od toho data došlo i k obnovení výplaty.
31. O obnovení výplaty příspěvku na péči či o „doplnění“ (narovnání nároků nevyplacených příspěvků po zemřelé V. M.) nevyplacených částek se nevede samostatné správní řízení. V okamžiku, kdy dojde ke splnění všech podmínek pro výplatu příspěvku na péči, výplata se obnoví, případně se doplatí částky, na které vznikl nárok na výplatu i za období předchozí (§ 14 a násl. zákona o sociálních službách).
32. Z toho vyplývá, že žádost žalobkyně uplatněná dne 25. 8. 2017 nemohla mít právní účinky jako skutečná žádost a tedy nemohla mít za následek zahájení správního řízení. Úřad práce se tak správně mohl zjednodušeným, ale přece jen rámcově formalizovaným způsobem s tímto typem podání vypořádat a rozhodnout o odložení věci.
33. Usnesení o odložení věci se pak oznamuje tomu, kdo příslušné podání vůči správnímu orgánu učinil, a je proti němu možné podat opravný prostředek. Odvoláním napadené usnesení úřad práce doručil žalobkyni jako podatel. Současně úřad práce žalobkyni v souladu s § 76 odst. 5 správního řádu řádně poučil o možnosti uplatnit opravný prostředek, i když v daném případě nejde o účastníka řízení, protože správní řízení nebylo zahájeno a nelze tedy hovořit o účastníku řízení. Žalobkyně však měla právo podat odvolání jako dotčená osoba, které se usnesení oznamuje na základě § 43 odst. 2 správního řádu.
34. Žalovaný neshledal v postupu úřadu práce při rozhodování o žádosti žalobkyně důvod pro změnu nebo zrušení napadeného usnesení, a proto v souladu s § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a napadené usnesení potvrdil.
35. Žalobkyně v odvolání uvedla zejména, že úřad práce věc nesprávně vyhodnotil a nesprávně rozhodl, protože na ni přešla práva po zemřelé V. M.. V. M. přitom neobdržela nic k žádostem podaným dne 20. 8. 2015 a 12. 10. 2015 a právo na vyřízení těchto žádostí jí nemělo být upřeno.
36. K tomu žalovaný sdělil, že ani úřad práce ani žalovaný nezpochybnil, že žalobkyně se stala dědičkou po zemřelé V. M.. To však neznamená, že jí vznikl nárok na výplatu příspěvku na péči za období listopadu 2012 až červen 2015, kdy v tomto období neměla na výplatu příspěvku na péči nárok ani sama V. M., neboť její opatrovnice (v té době žalobkyně) neplnila povinnosti dané zákonem o sociálních službách příjemci příspěvku na péči. Žádosti ze dne 20. 8. 2015 a 12. 10. 2015 byly vyřízeny v souladu se správním řádem a

o výsledku byla žalobkyně písemně informována a nejsou předmětem tohoto odvolacího řízení.

37. K názoru žalobkyně, že nárok na příspěvek na péči od listopadu 2012 do června 2015 je prokazatelný a rozhodnutí o něm platné a účinné a k jejímu vyjádření k likvidaci dokladů ze spisové dokumentace žalovaný uvedl, že nerozporuje, že V. M. v předmětném období měla nárok na příspěvek na péči. Zanikl jí však nárok na výplatu příspěvku, tato skutečnost je nyní již nevratná, nelze prokázat a ověřit skutečnosti týkající se poskytování péče paní V. M. ve smyslu zákona o sociálních službách. Žalobkyně se mylí, je-li názoru, že jakékoliv jiné podání než ohlášení na tiskopise žalovaného mohl prokázat takovou skutečnost. V rámci projednávané věci jsou pak bezpředmětné úvahy vztahující se k samotnému řízení o příspěvku na péči. K ničím nepodloženým spekulacím o případné manipulaci se správním spisem se žalovaný odmítl vyjádřit.
38. Podání ze dnů 20. 8. 2015 a 12. 10. 2015 nemohly mít právní účinky jako skutečné žádosti a nemohly mít za následek ani zahájení správního řízení. V případě, kdy se nevede správní řízení, žadatelé či další zainteresované osoby nejsou účastníky řízení ve smyslu správního řádu. Nebylo tak namístě rozhodovat o tom, zda obě uvedené osoby byly či nebyly účastníky řízení.
39. K námitce žalobkyně, že úřad práce nechtěl přiznat, že byla osobou pečující, přestože okresní správa sociálního zabezpečení rozhodla o době a rozsahu péče pro vyplácení vdovského důchodu, žalovaný uvedl, že není na úřadu práce, aby chtěl či nechtěl přiznat, že žalobkyně byla osobou pečující o V. M.. Bylo právě na žalobkyni, aby úřadu práce v zákonem stanovené lhůtě a zákonem stanoveným způsobem prokázala, že osobou pečující je. Žalobkyně tak neučinila, a proto zanikl nárok na výplatu příspěvku na péči v období od listopadu 2012 do června 2015. K námitce žalobkyně, že jí opakovaně nebylo umožněno nahlédnout do spisu, což považovala za šikanu, se žalovaný nevyjádřil, neboť toto nebylo předmětem daného rozhodování.
40. Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
41. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: *„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“* Tento názor lze aplikovat i v souzené věci na přezkoumávané správní rozhodnutí. O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo.
42. Spornou otázkou v souzené věci bylo, zda úřad práce vybral správně ustanovení zákona dopadající na souzenou věc a provedl řádně jejich výklad. Konkrétně šlo o to, zda

posuzované podání bylo podáním, které bylo žádostí a kterým mohlo být zahájeno správní řízení podle správního řádu. Soud se v této otázce ztotožnil se skutkovými a právními závěry správních orgánů v napadených rozhodnutích a ve vyjádření k žalobě, kde je správní orgány podrobně, pečlivě a přesvědčivě odůvodnily.

43. Podle § 15 odst. 2 zákona o sociálních službách **nárok na výplatu příspěvku nebo jeho části zaniká uplynutím jednoho roku** ode dne, od kterého příspěvek nebo jeho část **náleží**, nejdeli o případy podle § 14 odst. 1 (příspěvek byl přiznán nebo je vyplácen v nižší nebo vyšší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží; nebo nenáleží). Tato lhůta neplyne po dobu řízení o příspěvku.
44. Podle § 7 odst. 2 zákona o sociálních službách **nárok na příspěvek** má osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče uvedený v § 83 nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb podle § 85 odst. 1, nebo dětský domov), anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace.
45. Podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách dospělá **osoba se považuje za závislou na pomoci** jiné fyzické osoby v jednotlivých stupních, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat určený počet základních životních potřeb.
46. Podle § 13 odst. 1 zákona o sociálních službách **nárok na příspěvek vzniká** dnem splnění podmínek stanovených v § 7 a 8.
47. Podle § 13 odst. 2 zákona o sociálních službách **nárok na výplatu příspěvku** vzniká podáním žádosti o přiznání příspěvku, na který vznikl nárok podle odstavce 1, není-li řízení o jeho přiznání zahájeno z moci úřední. Příspěvek může být přiznán a vyplácen nejdříve od počátku kalendářního měsíce, ve kterém bylo zahájeno řízení o přiznání příspěvku; osobě, u které bylo provedeno sociální šetření v průběhu hospitalizace podle § 25 odst. 1 věty druhé, může být příspěvek přiznán nejdříve ode dne, kdy příslušné krajské pobočce úřadu práce bylo doručeno oznámení a potvrzení podle § 21 odst. 1 písm. e). Nárok na výplatu zvýšení příspěvku podle § 12 odst. 1 vzniká nejdříve od počátku kalendářního čtvrtletí, ve kterém byla žádost o zvýšení příspěvku podána; tím není dotčeno ustanovení § 12 odst. 4.
48. Podle § 16 odst. 2 věta první zákona o sociálních službách **jestliže byl příspěvek přiznán před smrtí oprávněné osoby**, vyplatí se splatné částky příspěvku, které nebyly vyplaceny do dne smrti oprávněné osoby, fyzické nebo právnické osobě uvedené v odstavci 1 věty první, pokud v kalendářním měsíci, za který nebyl příspěvek vyplácen, poskytovala oprávněné osobě pomoc a byla uvedena v žádosti o příspěvek, popřípadě ohlášena podle § 21 odst. 1 písm. d) nebo § 21 odst. 2 písm. c).
49. Podle § 16 odst. 3 zákona o sociálních službách **nárok na příspěvek není předmětem dědictví**.
50. Podle § 21 odst. 1 zákona o sociálních službách žadatel o příspěvek a oprávněná osoba, jejichž zdravotní stav je třeba posoudit pro stanovení stupně závislosti, jsou povinni:

- a) podrobit se sociálnímu šetření,
 - b) podrobit se vyšetření zdravotního stavu lékařem plnícím úkoly okresní správy sociálního zabezpečení, popřípadě lékařem určeným Českou správou sociálního zabezpečení, podrobit se vyšetření zdravotního stavu u poskytovatele zdravotních služeb určeného okresní správou sociálního zabezpečení anebo jinému odbornému vyšetření, předložit určenému poskytovateli zdravotních služeb lékařské nálezy ošetřujících lékařů, které jim byly vydány, sdělit a doložit další údaje, které jsou významné pro vypracování posudku, nebo poskytnout jinou součinnost, která je potřebná k vypracování posudku, jsou-li k tomu okresní správou sociálního zabezpečení vyzváni, a to ve lhůtě, kterou okresní správa sociálního zabezpečení určí,
 - c) **osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na příspěvek, jeho výši nebo výplatu,**
 - d) písemně ohlásit příslušné krajské pobočce Úřadu práce v průběhu řízení o příspěvku změny ve skutečnostech, které byly uvedeny v žádosti o příspěvek, a změny rozhodné pro průběh řízení, a to ve lhůtě do 8 dnů ode dne, kdy taková změna nastala; tato povinnost musí být splněna i v době přerušení řízení,
 - e) písemně ohlásit příslušné krajské pobočce Úřadu práce, že je mu poskytována u jednoho nebo postupně u více poskytovatelů zdravotních služeb následná nebo dlouhodobá lůžková péče pro tutěž nemoc nebo úraz trvající nepřetržitě déle než 60 dnů, a doložit tuto skutečnost potvrzením poskytovatele zdravotních služeb,
 - f) písemně ohlásit příslušné krajské pobočce Úřadu práce propuštění ze zdravotnického zařízení lůžkové péče v případech uvedených v písmenu e), a to ve lhůtě 5 dnů.
51. Podle § 21 odst. 2 zákona o sociálních službách příjemce příspěvku je povinen:
- a) písemně ohlásit příslušné krajské pobočce Úřadu práce do 8 dnů změny ve skutečnostech rozhodných pro nárok na příspěvek, jeho výši nebo výplatu,
 - b) **na výzvu příslušné krajské pobočky Úřadu práce osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na příspěvek, jeho výši nebo výplatu,** a to ve lhůtě do 8 dnů ode dne doručení výzvy, neurčila-li krajská pobočka Úřadu práce lhůtu delší,
 - c) písemně ohlásit příslušné krajské pobočce Úřadu práce změny týkající se zajištění pomoci, a to ve lhůtě do 8 dnů ode dne, kdy tato změna nastala; tuto povinnost plní příjemce příspěvku na tiskopisu předepsaném ministerstvem, jehož součástí je písemný souhlas osoby blízké anebo jiné fyzické osoby nebo právnické osoby s poskytováním pomoci oprávněné osobě,
 - d) **využívat příspěvek na zajištění potřebné pomoci** osobou blízkou nebo asistentem sociální péče uvedeným v § 83 nebo poskytovatelem sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb podle § 85 odst. 1, nebo dětským domovem anebo speciálním lůžkovým zdravotnickým zařízením hospicového typu,
 - e) písemně ohlásit příslušné krajské pobočce Úřadu práce do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí kalendářního čtvrtletí výši příjmu rozhodnou pro zvýšení příspěvku podle § 12 odst. 1; tato povinnost se považuje také za splněnou, pokud příjemce příspěvku písemně sdělí příslušné krajské pobočce Úřadu práce, že ve stanovené lhůtě, popřípadě ve lhůtě uvedené v § 12 odst. 6, prokázal rozhodné příjmy pro účely přídatku na dítě podle zákona o státní sociální podpoře, a že okruh společně posuzovaných osob pro účely zvýšení příspěvku je stejný jako pro účely přídatku na dítě.
52. Podle § 21 odst. 3 zákona o sociálních službách **výplata** příspěvku může být po předchozím písemném upozornění **zastavena**, příspěvek může být odňat nebo nepřiznán, jestliže

žadatel o příspěvek, oprávněná osoba nebo jiný příjemce příspěvku nesplní některou povinnost uvedenou v odstavci 1 a 2.

53. Podle § 21 odst. 4 zákona o sociálních službách výplata příspěvku se zastaví, jestliže příjemce příspěvku nesplní oznamovací povinnost uvedenou v odstavci 2 písm. a) až c), a to ani na písemnou výzvu krajské pobočky úřadu práce ve lhůtě 8 dnů ode dne doručení výzvy, ve které byl příjemce příspěvku na následek porušení oznamovací povinnosti upozorněn. Výplata příspěvku se zastaví od prvního dne kalendářního měsíce, ve kterém tato lhůta uplynula. **Výplata příspěvku se obnoví** od prvního dne kalendářního měsíce, ve kterém byla oznamovací povinnost podle věty první dodatečně splněna.
54. Podle § 43 odst. 1 správního řádu řízení o žádosti (§ 44) není zahájeno a správní orgán věc usnesením odloží v případě, že a) **vůči němu byl učiněn úkon, který zjevně není žádostí**, nebo z něj nelze zjistit, kdo jej učinil, nebo b) bylo učiněno podání, k jehož vyřízení není věcně příslušný žádný správní orgán.
55. Institut odložení věci upravený v § 43 správního řádu umožňuje správnímu orgánu, aby za splnění zde uvedených podmínek odložil věc usnesením bez zahájení řízení. Tento postup je výjimkou z jinak platné zásady, že řízení je zahájeno dnem doručení žádosti nebo návrhu věcně a místně příslušnému správnímu orgánu (§ 44 odst. 1 správního řádu), a též výjimkou ze zásady, dle níž se správní rozhodnutí (*largo sensu*) vydává ve správním řízení. **Účelem § 43 správního řádu je umožnit správnímu orgánu, aby se zjednodušeným způsobem vypořádal s podáním, které vykazuje takovou obsahovou vadu, která znemožňuje, aby je správní orgán mohl považovat za žádost.** Správní orgán tak **nemusí** postupovat podle obecných ustanovení o řízení a vyzvat podatele k doplnění žádosti apod., neboť by takový postup byl zjevně neúčelný. Usnesení o odložení věci je tak do značné míry usnesením **deklaratorním**, kterým správní orgán prohlašuje, že v důsledku nedostatku věcné příslušnosti správních orgánů nebylo správní řízení vůbec zahajováno (více viz Správní řád – Komentář, Josef Vedral, Bova Polygon, Praha 2006, str. 307- 308). Na tomto místě je nutné zdůraznit, že proti tomuto usnesení je v souladu s § 81 odst. 1 správního řádu možné podat řádný opravný prostředek (odvolání), neboť správní řád jeho podání nevylučuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 3 Ads 128/2009-71, č. 2050/2010 Sb. NSS).
56. Ostatně žalobkyně ani v žalobě či jiném podání ve správním řízení nebo správním řízení soudním neuvádí, jaké řízení podle zákona o sociálních službách chtěla zahájit. Řízení o příspěvku na péči bylo zahájeno a bylo v něm rozhodnuto, že příspěvek na péči matce žalobkyně náleží. O tom nebylo mezi účastníky řízení sporu.
57. O řízení podle § 14 zákona o sociálních službách se jednat nemohlo, neboť nešlo o případy, kdy příspěvek byl přiznán nebo je vyplácen v nižší či vyšší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží. O samotném nároku na příspěvek na péči nebylo mezi účastníky řízení sporu.
58. O výplatu příspěvku na péči se řízení nevede, jak vyplývá ze zákona o sociálních službách. Žádné ustanovení tohoto nebo jiného zákona neupravuje žádné řízení o výplatě příspěvku na péči. **Výplata příspěvku na péči podle zákona o sociálních službách je aktivním plněním ze strany státu.** Jde o realizaci rozhodnutí o přiznání příspěvku na péči, o jehož nároku již správní orgán rozhodl.

59. Podmínkou vzniku nároku na výplatu příspěvku na péči je vydání rozhodnutí, ve kterém správní orgán (i) uzná faktické splnění zákonem stanovených podmínek, a tedy to, že nárok dané osoby na příspěvek na péči skutečně vznikl a existuje (deklaratorní část rozhodnutí), a (ii) přizná dané osobě nárok na výplatu tohoto příspěvku (konstitutivní část rozhodnutí). Výplata příspěvku může například přejít na jiné subjekty nebo může být výplata příspěvku zastavena, aniž by oprávněná osoba přestala splňovat zákonné podmínky, to vše, aniž by se to jakkoliv dotklo samotného nároku na příspěvek na péči (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 Ads 308/2017-28).
60. Podle § 9 správního řádu správní řízení je postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá.
61. Pokud o výplatě příspěvku ve smyslu výše uvedeného úřad práce již rozhodl, nemůže v téže věci rozhodovat podruhé (podrobněji také viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 5 Ads 33/2015-38, kdy Nejvyšší správní soud rozhodoval ve věci žalobkyně a příspěvku na péči její matky, o opětovné žádosti o příspěvek na péči).
62. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil, a proto žalobu zamítl.
63. Soud v souladu s § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť žalobkyně v něm neměla úspěch a správnímu orgánu takové právo ve věcech sociální péče nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 30. srpna 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.